

ע הפרידה אני סתכלת בבטלי זלאות דעות, מחליטה לנסות לחצלו. 5. בזמן עבודתי במכבסה חשיתופית, מביאה לי שכתי את העתון. שם כתוב שתענה ז'התה את בעלי כאיש שאנס אותה. 6. ברחוב הגשום אני טוצרת את מפקד המטסרה, מנסה לשכנעו כי הנערה מטורפת. 7. המפקח חלק, לא השתכנע. ברור לי שעלי למצוא הוכחות בעצמי.

יבורת היוס", שיוצג השבוע ברומא

8. בנשף עצום נבחרת הנערה המאשימה (וירנה לז'י) למלכת העתונות. אני מוכיחה שאשמתה מבווימת.

9. העתונאים עמים עלי, ממסירים שאלות. אני מוכיחה את הנערה על שהרסה את בתי להשגת סנסציה.

10. אני רצה אחרי הנערה ברחובות העיר. אני מנסה לשוב למנוע בעדה להתאבד, אחרי שהאמת נתגלת.

התחלת והסרטה, מביאה לכך שכל ה־סרטים הנובעים לבעיות סוציאליות הנם תמיד פרי של מאבק ושל יצירה פרסיונית. כך, למשל, ייצר מאולי את סרטו ה־ראשון, שנקרא „הפרסיונים“, בעזרת תחבר־לה. הוא השיג בחור צעיר בעל כסף, שרצה לייצר סרטים, ושמתוך חוסר נסיון וחוסר ידיעה לא הגיש את התסריט לצנזורה ל־אישור מוקדם. כשנגמר הסרט ניסו לפסול חלקים ממנו, למשל קטע בו מופיעים ה־נאצים בהתנגשות עם הפרסיונים האיסלקיים. רק הודות לשערוריה ציבורית, מעל גבי העתונות והביקורת השמאלית, ניתן לסרט להופיע. בפסטיבל הקודם בחוציה השיג מאולי את הפרס הראשון בעד עבודתו ב־סרט זה.

העבודה על הסרט בו השתתפה, יבורת היום, ארבע שלושה חרשים במילאנו. רוב רובו של הסרט הוסרט בתצלומ־רחוק, ורק קטעים בודדים צולמו בסטודיה. מאולי אהב להקים את התפאורה בחדר של שני מטר על שני מטר, הרוס למחצה, עם כל הבעיות הסביויות הנובעות מכך. כשאין איפה ל־העמיד את האור וצריכים להתקין חיבור חשמלי כשהמצלמה עוברת בקושי את ה־דלת, ומעדיף כל זה על עבודה תקינה י־מסודרת בתוך סטודיה, בה יש מקום לכל דבר והקירות הם קירות מלאכותיים.

הוא אמר לי: „הסטודיה הורסת אותי! היא מטילה עלי עשב ושׁעמו, ונוטלת ממני כל חשק ליצירה! עלי לחוש את ה־קיר האמיתי, את הצבעים האמיתיים, את האווירה המוחשית של החדר, על מנת ל־העביר אותה לצופה!“

בעל־בסרט היה סרב ראיאני, אחד מגדרי־לי שחקני הבמה והקולנוע בצרפת, שהסכים להשתתף בסרט בתפקיד לא גדול, תמורת תשלום בסך, מתוך רצון להשתתף בסרט בעל רמה. שלוש הסצנות שהיו לו בסרט, שהינם מהן היו משותפות איתי, והמעניין היה ששחקן בעל נסיון כה גדול כשלו היה נרגש כנער בכל פעם לפני התחלת הצילום. זהו דבר אופייני לשחקן המחפש תמיד את האמת שבתפקידו, ואינו נשען על טכניקה חיצונית.

בני צבע ושפתיים

את התפקוד שיהקמי באיסלקית, זה־מחמאה הגדולה ביותר שקיבלתי היתה מפיו של עורך הסרט, שלא הכיר אותי אישית, ולא ידע שאני ישראלית, ששאל: „זה רק נדמה לי, או שהיא אינה איסל־קית? למרות זאת, לא היה זה קולי ש־ישמע בסרט. בגלל שרודי המבטא הור, אגב, הדבר נהוג כלכל באיסליה. אין משתמ־ים בכול השחקן, אלא מקליטים קול חזש מפני שחקנים שמקצועם בכך. כמעט ולא היה לי איפור. מה שכן היה: הסרוקת בלתי־מאורגנת, מעיל גשם ישן ובלה, שום צבע על השפתים, רק מעט טון כללי, שכבה דקה מאד על עור הפנים. זה הכל.

הכמאי דיבר עברית

כשדושה שבועות שהיתי בקארלובי־הארי (לשעבר קארלסבאד), בה נערך פסטיבל הסרטים הצ'כ, מבחינת היקפו הוח

זטיפוס חרגיל של נערת־זוחר, לנתע האירופי, חזקוק לשחקניות שאינם מצטמצמים בחזה חשוף, עינייה עמוקות־החבטה, אינם נוע ושיגרת. לכן הפכה לחיות „חזרה“.

בת שני חדרים, בשיכון מפ"ם יום נחמך („כוכי“) צרביאניצר, למת.

דעות

הם רואים את היפה בכל דבר, ומחפשים היפה. ואין תימה על כך, כי ארצם יפה מן, ומלאה אוצרות אמנות שאין העין בעת מהם. למרות כל זה, ההגירה מאיסליה אינה זקת, וממדיה גדולים. חוסר־העבודה וה־זי גורמים לכך, ואסון המכרה בבליה, וז מחצית החללים היו כורים איסלקיים, יזה.

בשארם בא לנאפולי, או לנאואה, הוא חיון מיד בהדלים האדירים. ליד הנמל ונות־עוני, בתים הרוסים למחצה, ללא ינות וללא דלתות, כבסים חלויים, צפ־ת איומה. עולים למרכז העיר, מוצאים י מסחרית גדולה, ביולאומית, הבנקים ה־אלקיים והורים שורצים בכל מינה. מעב־השני של העיר — ולות, ריבירה, ם מטופחים, כדי האומן והכסף.

חיים יקרים באיסליה. פועל או פקיד זיה כ־50 אלף לירשות, שזה שזה בשוק תור ל־200 ל־י לחדש. שם זו משכורת ז, בכל כפר, עוני מרוד. אולם במרכז, אצה, מובטח לך למצוא את הכנסיה ה־לשת על הכפר, ובה עושר מרהיב של ם מוזהבים והקרות מוזהבות ושמשיר י למיניהם, שערבם מגיע למיליונים. וב־צב הממשלה היחס בין בנין כנסיה שות לבין בנין בת־חולים חדשים הוא ז של 1 ל־100 — לטובת אלוהים. אך אם אתה רוצה לבקר במוזיאון ה־יקאן ברומא, חייב אתה לשלם 300 שות דמי כנסיה, בערך לירה וחצי שלני.

הצנזורה פוסלת

מזרי עברתי בחברת אנשים שייצגו את הצד החיובי של הקולנוע האיסל־כלכל, לשמרבירים על הקולנוע האיסל־י ש להבחין בין שני דברים שונים גרי. יש הסרט המסחרי, לפי הנוסחה וליבויות, כגון בת הנהה, ויש סרטי ש־וריו והיסיקה, רוסליני, דה־סאנטיס ו־ייהם.

במאי עבודתי איתו, פראנצסקו מאולי, ז מחנכי הורם הניארי־אליסטי. הבעיות ומדות לפנייה הן לאין ספור. הצנזורה אמולית והפוליטית החמורה באיסליה ב־ח הקולנוע, שכל יצרני הסרטים חייבים לל את אישורה על תסריטיהם לפני

פרטים פיקאנטיים

בעוד שבוע תעריך כרומא ובמילאנו הצגת הבכורה של הסרט בו השתתפתי. אני לא אהיה נוכחת, אבל אקרא את ה־ביקורות. אני מקוה שיצליח. כל עתונאי שנפגשתי עמו בצרפת וב־איסליה שאל אותי שתי שאלות: איזה דבר מיוחד קרה לך בזמן שהותך כאן? ואיזה דבר אישי קרה לך בשטח האהבה? התשובות שלי היו תמיד מאכזבות בש־בל השואלים, בגלל העוד הרכילות ה־פיקאנטית המקוה. לכן אסיים הפעם בלי זה.